

Dep. Hum

ARRI ARRI TATANET

Un curt de
Dann i Ona

Canvis de Hum.
(8 plantes de Hum)

- Esc. 1 - Lavanya *
- Esc. 2 - Lavabo
- Esc. 3 - Gorg
- Esc. - Paret.
- Esc - Camp.
- Esc - Camp.
- Esc - Pare Canvi *
- Esc - Bosc
- Esc - Arbre

- Llum dura
filtrada x les
cortines.

INT. MENJADOR - MATINADA

La llum suau del matí entra per la finestra, projectant una claror càlida sobre el menjador. És una llum tranquil·la, que sembla posar tot en pausa. Es reflexa a les cares somnolentes de la MIA (20) i l'ADA (21). Testimonis d'una nit que s'ha allargat. El lloc té una sensació d'intimitat i desordre controlat; tot sembla una mica fora de lloc, però d'una manera que fa que tot encaixi.

- Mag.
fem.
- Aplig. (2)

El fum del bong flota a l'aire, fent una mena de cortina lleugera que es barregen amb els raigs de llum que entren per la finestra. Tot és tranquil, el temps sembla que no passi. La MIA i l'ADA riuen, els seus somriures cansats però genuïns. Es deixen portar pel moment. L'Ada agafa el bong, fuma.

- 16 +
depran
(a la detn)

MIA

A mi em passa molt això tia, de...
liar-me amb un tio durant una nit,
donar-li bola i de cop i volta
deixar-lo de respondre. És com... mira,
ja està, em sudes.

- espelmes.

MIA (cont'd)

I el tio allà, penjat, esperant que
li respongui, insistent. Però no ho
sé, a vegades és com... prou.

- parolure a
la cuina.

ADA

(amb la veu mig
adormida, sense
obrir els ulls)

Ja... i per què creus que et passa
això?

MIA

No sé, potser en aquell moment
m'enxixava, però si miro la meva
situació i com estic ara... doncs
potser no em renta.

La Rita, que fins ara només escoltava, es mou lleument,
recolza els colzes als genolls i frunzeix les celles.

RITA

Però llavors, en aquell moment sí que
t'agradava, no? O sigui, no
t'obligues a donar-li bola.

MIA

Clar, però és que en aquell moment
estava en un mood molt concret, i
després ja no. No sé com explicar-ho.

Contra llum
natural (càlida)

+
un top light
pero més a la
dreta per crear
una sombra maca

a les pells.

(difosa +
triangle de remor.)

justificat amb

aplique

de dau. (manera

amb la direcció

de la llum).

+ Predomina llum càlida

L'Ada s'incorpora lentament, passa una mà pel cabell i badalla.

ADA

És que tia, jo crec que molts cops no acceptem el nostre creixement, saps? O sigui... que a vegades fem més cas al que ens hagués agradat fa un temps que al que ens agrada ara. I és que ni nosaltres ni molts cops el nostre entorn ho entén, però perquè tampoc nosaltres li diem al nostre entorn que ho ha d'entendre.

La Rita es mossega la galta per dins. Juga amb la màniga del seu jersei.

MIA

Ja... Simplement de vegades ja deixem de donar-li importància a aquella relació i, fent això, permetem que aquella persona es quedi més enrere.

RITA

Però això no vol dir que aquella gent no importi, no? Només que... ja no encaixa amb el moment.

ADA

Clar. I això que has dit abans que poder molts cops ens hem de prioritzar... doncs cal veure que compartir-te part del meu temps o part del meu espai per mi ara mateix és un esforç, saps? Perquè simplement ara mateix el meu moment i el teu no encaixen.

L'Ada fa una pausa, es queda mirant un punt fix a terra.

ADA (cont'd)

I clar, fa realment mal veure que una persona que abans ho era tot, ara simplement no pot donar-te el que necessites... costa acceptar-ho. Vivim constantment en el que ens agradaria que fos, però no en el que realment és.

Silenci. La mirada de la Rita s'ha quedat atrapada en algun punt de la taula.

RITA

(murmura)

És que també fa molta por tallar relacions. O sigui, què passa si un dia sí que la necessites?

MIA

(bufa)

Total. Amb la meva família o amigues també em passa. És com que el meu ritme de vida és tan ràpid que quan m'assec a un dinar familiar, amb ma mare o amb amigues que no veig fa temps, de cop em ve aquest pes d'"hòstia, ho he d'explicar tot?". I alhora penso... també em ve de gust dedicar-me temps a mi.

La Rita fa un somriure petit, cansat.

RITA

O sigui, jo ja ni explico. M'assec, menjo i espero que passi ràpid.

ADA

Ja, però després et quedes amb la sensació d'haver estat allà sense ser-hi, saps?

RITA

Sí... i més tard et sents com una merda per no haver estat més present.

Silenci. Es nota la pesadesa de la conversa. L'aire del menjador sembla més espès. La Mia mira cap al sostre, la Rita baixa la mirada.

ADA

És que realment, és això. On queda el que estic fent si estic dient adeu a tantes coses sense voler fer-ho? Estic prioritzant un ritme de vida que ara potser no em puc permetre tenir, perquè a conseqüència d'això estic perdent moltes altres coses.

MIA

Jo crec que a vegades és més fàcil allargar aquestes relacions perquè no saps assumir el que t'està passant amb aquella persona.

(MORE)

MIA (cont'd)

Al final és molt fàcil respondre missatges o dedicar-li temps a una persona perquè s'ho mereix, però a vegades... no em ve de gust. Potser prefereixo viure el que visc amb la gent que tinc cada dia.

Silenci. El cansament pesa.

ADA

Tampoc hem d'allargar les coses perquè si, simplement hem d'aprendre a dir adeu. I costa molt.

MIA

I la gent s'ho pren fatal. És normal, eh? Però... no ho sé, tia. I si algun dia la gent que estimo ja no hi és? A vegades em ratlla pensar que potser d'aquí a un any ja no estarem juntes. I després pensaré que us hauria d'haver dedicat més temps. O a altra gent. Potser fins i tot perdria una part de mi.

ADA

Tia, però queda el record, òbviament no en el present, però perdre'ls no significa no seguir sent qui vols ser. Potser és pitjor ser full jo i sentir que la gent es cansa de tu... No ho sé, potser això té veure en fer-te gran, joder.

MIA

Sí, o... pots entendre per què i acceptar-ho, i conviure amb això.

Silenci. Algú badalla. La Rita, que ha estat en mode estàtua tot aquest temps, sospira.

ADA

Que Rita, que no dius res.

MONOLEG INTERN.

RITA

Jo no vull perdre a la iaia.

Tinc por de perdre-la de veritat. No com quan passa una setmana i no la truco, i em dic que ja ho faré demà.

(MORE)

RITA (cont'd)

No com quan sento la seva veu al contestador i penso "ja la trucaré després" i després no arriba mai. No com ara, que sé que hi és però fa temps que no la veig. Perdre-la de debò. Que un dia deixi d'estar aquí i ja no pugui fer res per recuperar tot el temps que no li he donat.

Perquè fa quant que no la veig? Setmanes? Un mes? No ho sé. I és absurd perquè la tinc aquí, a prop. Sempre em dic que no passa res, que ella sap que l'estimo, que ja aniré a veure-la quan estigui millor, quan tingui més temps, quan em senti menys culpable d'haver trigat tant. Però i si un dia ja no puc?

I si em truquen i em diuen que ja està? Que ja no hi ha "després", ni "demà", ni "aviat". I si aquest temps que em prenc, que deixo passar, que desaprofito... és el temps que després em faltará?

A vegades penso que no la truco perquè em fa por saber com està. Com si, mentre no ho sàpiga del cert, pugui viure en un món on ella sempre hi és, on no envelleix. Però no funciona així. El temps passa igual. I no li importa si jo miro cap a una altra banda.

Sento que si truco, si la veig, el temps se'm farà més real. I si la trobo més cansada? Si la noto diferent? Si m'adono que ha passat massa temps i ja no puc recuperar-lo? La meva por és perdre-la. Però encara pitjor és saber que la perdo una mica cada dia que no la truco.

La Rita, ha estat en silenci, no ho aconsegueix. S'aixeca, es dirigeix al lavabo.

INT. LAVABO - MATINADA

La Rita entra i tanca la porta darrere seu amb un moviment lent. L'aire aquí dins és més fred, més dens.

-llum feda de fora (vitalls)
-llum càlida aplique (cto + nd)

-Barraç. + lt + depr.
+ fald. de tela neg
(càlida)

O sino parotures.
(2).

A

Top light + contra llum
+ reforç frontal del
aplique.

Es recolza al rentamans, mirant-se al mirall. Ulls vermells, mirada perduda.

Es passa una mà per la cara. Sense pensar-ho gaire, es comença a treure la roba, peça per peça, fins a quedar-se nua. L'impuls ve de molt endins. Entra a la banyera i obre l'aigua. Freda.

Quan l'aigua la toca, tanca els ulls. Ja no és al lavabo.

MON ONIRIC

EXT. GORG - NIT

El cos de la Rita flota al mig d'un llac negre. La seva pell blanca és l'única cosa visible en aquell buit d'aigua freda. Mira cap amunt. El cel és infinit, no hi ha estrelles.

La sensació d'estar a casa. Però també d'enyorar-la.

El seu cos es balanceja, l'aigua vol abraçar-la. Deixa anar un sospir.

A poc a poc, el seu cap va entrant i sortint de l'aigua. L'aigua li cobreix les orelles, la boca, el nas. Cada vegada més temps sota. Cada vegada més a prop d'enfonsar-se del tot.

Veus. Crits.

Veu les seves amigues a la riba. Les veu movent-se, lluitant contra alguna cosa invisible per arribar fins a ella. Però no poden. L'aigua la xucla. Elles criden. Intenten agafar-la. Però la Rita s'enfonsa.

INT. LAVABO - MATINADA

MIA

Tia! Que passa?!

La veu de la Mia ressona fort, amb un to que oscil·la entre l'espant i la impaciència.

L'Ada entra darrere seu i totes dues es queden clavades.

La Rita està dins la banyera, nua, xopa, amb els ulls fixes en un punt qualsevol de la paret. No es mou, no parpelleja. L'aigua freda li regalima pel cos, per un segon, sembla que ni tan sols respiri.

ADA

Rita...

- Barr.
+ ceje
Tela neg.
- Mirall.
+ ceje.
Dins aigua
Provar
parar-se dins
aigua (poc).

La Mia i ella es miren un segon, compartint una mateixa sensació: alguna cosa aquí no va bé.

MIA

Vale, tia, ja prou, estàs rallant.

La Mia avança de cop i l'agafa pels braços. L'Ada l'imita, i entre totes dues, l'ajuden a aixecar-se. La Rita no es resisteix.

L'envolten amb una tovallola i intenten escalfar-la amb les seves pròpies mans.

ADA

Rita, tia, digues alguna cosa, joder.

L'Ada li aparta els cabells mullats de la cara.

El cos de la Rita tremola lleugerament dins la tovallola. De cop, es doblega una mica cap endavant, com si alguna cosa dins seu es trenqués.

RITA

Merda.

Sense avisar, s'allibera de les seves mans i corre cap al vàter. Es deixa caure de genolls i vomita.

La Mia i l'Ada es queden quietes. Es miren un segon.

ADA

Buah, tia...

La Rita es queda un moment recolzada al vàter, respirant fort. Quan per fi s'incorpora, es passa una mà per la boca.

RITA

M'ha sentat fatal el porro.

La Mia deixa anar una rialla seca, sense humor. L'Ada i la Mia es miren.

La Rita es frega la cara amb la tovallola i es queda en silenci.

MIA

Va, vine aquí.

La Rita s'hi deixa caure sense oposar resistència. La Mia sospira i també s'hi afegeix, recolzant el front a l'espatlla de la Rita.

ADA

No em fotis aquests sustos, tia, que tinc el cor delicat.

RITA

Tu tens el cor de pedra.

ADA

I per això mateix no em va bé que
me'l facin patir.

Riuen, es queden així, juntes, sense necessitat de dir res
més.

INT. MENJADOR - MATINADA

Les tres amigues tornen al menjador, enredades sota la
mateixa manta, com si necessitessin ajuntar els seus cossos
per no desfer-se en l'aire dens de la matinada. Cauen al
sofà com un sol ésser.

Un silenci estrany les embolcalla. No incòmode, però tampoc
còmode del tot. El tipus de silenci que pesa.

ADA

Tia, i si això és el millor moment de
la nostra vida i no ho sabem

MIA

Que dius tia.

ADA

No, en sèrio. I si aquest és el pic?
I si mai tornem a estar així? Mateixa
edat, mateixes persones, mateixes
merdes... I si després tot és una
decadència lenta?

RITA

A veure, tampoc és que ara mateix
tinguem una vida de pel·li...

ADA

Però pensa-ho. Quan érem petites, la
gent gran sempre deia allò de
"gaudeix ara que encara ets jove". I
nosaltres pensant que quina mandra
fer-se gran. I ara ja som aquí. Al
lloc que abans ens semblava
llunyíssim.

MIA

A veure... potser no tenen raó en
tot.

Provar de fer
el pas del
temps amb les
espelmes i la
llum de la
finestra
(anar movent el
mirall).

ADA

Ja, però ho noto. Això s'acabarà algun dia. Aquestes nits, aquesta manera de riure, d'existir sense pensar en conseqüències.

La Rita abaixa la mirada. Hi ha alguna cosa en aquestes paraules que li pesa d'una manera diferent.

MIA

Tia, no pensis així. Encara ens queden moltes coses per fer.

ADA

Com què?

MIA

No sé... viatjar juntes. Trobar la nostra puta vocació. Enamorar-nos d'algú que no sigui un desastre.

ADA

Jo no tinc clar si existeix una versió de mi que tingui la vida en ordre.

Silenci.

RITA

I si oblidem les coses bones?

ADA

Tipu els records guais?

MIA

Jo crec que el cos ho recorda. Com aquella sensació quan entres a casa després de molt de temps i et sembla que tot està igual, però en realitat no.

ADA

O quan algú et fa una carícia exactament com algú altre i de cop el teu cos reacciona, encara que tu no sàpigues per què.

La Mia s'acosta una mica més, recolzant el cap a l'espatlla de la Rita. L'Ada les observa, amb la mirada una mica més tova del que és habitual en ella.

ADA (cont'd)

Igual ens obsessionem massa amb recordar.

La Rita deixa anar un petit sospir i recolza el cap enrere.
La mirada fixa en el sostre.

ADA (cont'd)

Si poguéssim tornar enrere un moment?
A qualsevol moment. Quin triaríeu?

MIA

Jo... jo tornaria a un dia d'estiu,
quan tenia deu anys, i l'única cosa
que m'importava era si la piscina
estava freda o no.

ADA

Jo... una nit d'abans. D'aquestes.
Per veure-la sabent que un dia
s'acabaran.

MIA

I tu, Rita?

La Rita triga a contestar. Quan ho fa, la seva veu és
petita.

RITA

Jo tornaria a un mati qualsevol. Quan
l'àvia em cantava.

Les tres es queden en silenci.

MIA

I si li poguessis dir alguna cosa a
la teva jo petita, què li diries?

MON ONIRIC

~~EXT. PATI - PATI~~

NIT

→ *Um Blanca*
Dij. (lat) Dura (Zent) *Tda Blanca a*
barracuda (lat.)

La Rita es troba sola. Una imatge etèria comença a formar-se
al seu voltant, un record desdibuixat. Una nena petita,
vestida amb una faldilla, juga al pica paret. És ella
mateixa, però una versió d'abans, d'aquell temps quan la
vida era un joc i els records no feien mal.

Um
curiositat
a la
paret
il·luminada

La Rita gran l'observa, fixa la mirada en aquell joc tan
senzill.

La nena la mira amb curiositat i es para a uns pocs metres.
Les seves mirades es creuen. La Rita adulta, es deixa caure
a genolls davant d'ella.

tota.

RITA
Què ens cantava l'àvia?

La nena la mira sense entendre. La seva mirada és neta, com si la pregunta no tingués cap sentit per ella. La Rita repeteix la pregunta, una mica més forta.

RITA (cont'd)
Què ens cantava l'àvia?

La nena segueix callada, amb els ulls grans, perduda.

RITA (cont'd)
Què... què ens cantava l'àvia?

RITA (cont'd)
*Arri, arri tatanet
que anirem a Sant Benet
comprarem un formatget*

A mesura que la Rita recorda les paraules de la cançó, una altra veu es fa més i més present. La Rita petita paralitzada. La veu de l'àvia. Primer és un murmuri llunyà, com si vingués d'una altra banda del temps. Però, poc a poc, es va intensificant, com un record que irromp amb força en la realitat.

ÀVIA
"Arri, arri, tatanet... Arri,
arri..."

De sobte, la càmera fa un paneo i la imatge canvia. La Rita gran apareix asseguda a la falda de l'àvia. L'àvia l'abraça suaument, com quan era petita. La Rita gran, en aquest record, sembla retrocedir en el temps.

La imatge s'esvaeix lentament. La veu de l'àvia desapareix suaument.

INT. MENJADOR - MATI

La Rita, adormida, roman quieta en el seu somni. Els ulls tancats, el cos relaxat. Però quan finalment obre els ulls, la calma torna lentament.

RITA
"I per la iaia no hi haurà..."

El seu cos adolorit. El terra és fred.

Una sensació de buit l'envolta. No hi ha ningú al seu voltant.

Des de lluny, com un murmurí en el vent, sent crits. Són les veus de l'Ada i la Mia, però no les veu. Els crits són llunyans.

El so dels crits, cada cop més nítid, arriba al seu cap, però el seu cos continua immòbil. Tot és com una espècie de miratge.

El FOMO, la fa aixecar d'un salt. És com si la cridessin a sortir, a recuperar el control sobre el moment.

EXT. CAMP - MATINADA

La Rita corre. No sap exactament cap a on, només que ha de seguir endavant. Les veus sonen més a prop. Segueix endavant.

Els crits i les rialles d'Ada i Mia arriben més clars. Els sent com si estiguessin just al seu costat, però encara no les veu.

Llum natural! Si no ens mola reforçar amb un mirall. (com amb la ma).

EXT. CAMP - MATINADA

L'Ada i la Mia seuen en aquelles cadires de plàstic vermelles de bar, desgastades pel sol i el temps. Les seves pells brillen amb un to càlid, banyades per la llum baixa del matí. Al costat, sobre l'herba, tenen un parell de llaunes de cervesa mig buides.

No estan parlant de res important. Paraules que van i venen, deixades anar sense esperar resposta. Com si només necessitessin omplir l'aire.

Mia es recull els cabells en un monyo mal fet. Ada estira les cames, deixa el cap caure enrere, tancant els ulls per sentir el sol.

*Llum lat.
Càlida
Dura*

*-Mirall
-Negativitar*

L'Ada i la Mia es mouen. Simplement, deixant-se portar. Una dansa fluida. Les seves cames freguen la gespa humida. Juguen amb les cadires, embolicant-se-hi, deixant-se endur pel moviment.

Són figures que es deformen, que ballen juntes. Riuen. Riuen fort. Sense por.

EXT. CAMP - MATINADA

La Rita es força a avançar. Els pulmons li cremen. Les cames li pesen. Les rialles d'elles ja no semblen llunyanes. Però, quan finalment les veu...

Seguim amb el mateix esquema d'abans.

EXT. CAMP - MATINADA - DÍA

...tot s'ha aturat.

L'Ada i la Mia ja no ballen. Tornen a estar assegudes a les cadires de plàstic vermelles, relaxades, com si res hagués passat.

La Rita es queda quieta.

Ofega un alè.

Mira al seu voltant. Però no hi ha res. Només elles, prenent el sol.

El seu cor encara va massa ràpid.

Finalment, avança fins a elles. Es deixa caure a terra, davant les cadires. L'Ada i la Mia s'estiren, la Rita les segueix.

Silenci.

L'Ada obre els ulls lentament, la mira de reüll. Sap que alguna cosa passa.

MIA

Va, què passa? Tens cara de preocupada. Què tens al cap?

RITA

Res, no sé.

La Rita no respon de seguida. Inspira profundament. El sol encara toca la seva pell, però se sent més fred. L'Ada i la Mia la miren, la Rita mira al terra, segueix sense respondre.

RITA (cont'd)

Doncs... fa dues setmanes que no trucu a l'àvia.

Les altres dues es miren en silenci. Busquen paraules per consolar a la Rita.

MIA

No t'has de sentir malament tia. Hi ha moments que simplement ens enfilem en el nostre món i oblidem algunes coses. Però... que et fa por?

RITA

Em fa por no saber què dir-li, o que em digui alguna cosa que no vull escoltar. Però, al mateix temps, sé que la trobo a faltar i... no sé, em fa por que ella pensi que no l'estimo.

L'Ada s'adona de la vulnerabilitat de la Rita, i li acaricia el cabell suaument.

ADA

Tia es normal que, de vegades, tinguem por de parlar amb algú que estimem. Però no és que no l'estimis, eh? És només que... a vegades no volem sentir alguna cosa que ens fa mal, o d'enfrontar-nos a una veritat que no volem veure.

MIA

Sé que no és fàcil. Però quan et fa por alguna cosa, vol dir que és important. I el que tens amb la teva àvia... és important. No pots deixar que el temps passi i es converteixi en una cosa que ja no pots canviar.

RITA

Ho sé. Però... quina excusa li diré? Que estic ocupada? Que no tinc temps?

ADA

(rient suaument)

Les excuses... són només maneres d'amagar el que realment et fa mal. Però quan sents que una persona t'importa, saps que no fa falta dir gaire. No li has de dir res que no sigui sincer. Només... dir-li que la necessites.

Silenci.

MIA

Truca-la ara.

Les tres es queden en silenci absolut.

MIA (cont'd)

El que sigui que li diguis, millor dir-ho que quedar-se amb el dubte.

ADA

Estem les tres juntes vull dir... qualsevol cosa que necessitis estem aquí.

Silenci. La Rita no respon.

ADA (cont'd)

Et sembla be? O sigui//

RITA

Nono, si... Ara mateix no pero, si que la vull trucar.

Silenci. La Rita xiuxiuega.

RITA (cont'd)

Merci.

Somriuen. Les tres es queden allà, compartint, sabent que han fet un pas endavant per la Rita.

INT. CASA - TARDA

La Rita entra al refugi amb pas ràpid, decidida. S'atura al terra on hi ha el seu telèfon carregant, agafa el mòbil sense mirar-lo gaire i s'hi apropa, amb una mirada distant. El telèfon emet una vibració suau quan es posa a carregar. Ella el mira uns segons, pensant, com si el pes de la decisió l'estigués aturant. Fixa la vista al terra. S'asseu a terra, amb el telèfon a les mans, prem el botó per escoltar un missatge de veu. Un silenci profund l'envolta mentre el missatge comença a sonar.

Missatge de veu de l'àvia "Carinyu... si no haguessis trigat tant... recordes quan venies aquí? Quan la nena petita venia a veure'm, sempre amb aquells ulls brillants... no et cansaves mai de veure'm. Sempre m'ajudaves a cuinar la sopa."

Els seus ulls es perden mentre escolta. Les paraules de l'àvia comencen a enredar-se en la ment de la Rita, trencant la calma que intentava mantenir. La Rita petita apareix, corrents. La nena, aquella nena de fa anys. Sembla voler atenció.

A l'instant, la nena petita sembla prendre forma. El seu moviment és urgent, com si volgués dir alguna cosa important. Es mou per davant de la Rita gran, l'estira de la samarreta, i la Rita gran, quieta, sembla desconcertada per la intensitat d'aquest moment intern. L'atenció de la nena petita és intransigent, com si volgués que la Rita gran fes alguna cosa per recuperar aquell temps perdut.

La Rita gran es queda immòbil, les mans tremolant lleugerament, mentre la nena continua arrossegant-la, com si fos un record que vol ser enfrontat. Però la Rita gran, desconcertada, no reacciona. La nena petita es mou cada vegada més ràpida, i la Rita gran s'aixeca, com si intentés escapar del pes de la culpa d'aquella imatge. Amb el mòbil a la mà. Deixa enrere el missatge de veu. Les seves amigues arriben, la Rita necessita agafar aire, com si necessités deixar anar aquell pensament, però una part d'ella segueix arrossegada per la nena petita.

CANVI.

S'apaguen totes les llums (ajalà fer un tembleguero) + uns seg. a les fosques. Provar tembleg amb el 300 zenit. (molt fluix) i llavar ja s'encèn. ¡FUM!

Seguim amb seq. de sempre.

300 unitat blanc. ← Pampallugues
(Printed with the demonstrative version of the text) 16.
Mirall amb moviment
Contra + sobreposat (fixe).

↓
Provar
gripejar-ho
amb cardelini
o sinó
posar un
cefe d'orella al
mirall i
que surti
el foc de
el alt.

La música es dispara al màxim, el so bateja en cada racó de la casa, i les llums de la festa es mouen a un ritme frenètic, pintant ombres irregulars a les parets. Els tres cossos ballant al centre de l'habitació.

La Rita, l'Ada i la Mia es mouen. Les seves esquenes es contorsionen. La Rita, al centre de tot això, sembla cada cop més desconnectada. El seu cos no pugués seguir el ritme de la festa.

Els seus ulls, fixats a les amigues, però sense veure-les completament. Tot és més ràpid, més caòtic, mentre la Rita va sentint-se fora de lloc.

La Rita s'atura. Sota la llum intermitent, la visió es torna gairebé surrealista. Com si tot el que la rodeja perdés la forma.

Marxa.

→ Hom natural.

EXT. BOSC - TARDA

La Rita corre pel camp, S'AGOBIA, es treu capes de roba que van flotant en el vent. El bosc, d'habitual camí senzill, se li presenta laberíntic, carregat d'arbres que semblen allargar-se cap a ella. Els seus peus descalços s'enfonsen a la terra humida, enfangant-se lleugerament. Els cabells li ballen a la cara, però no s'atura. Respira amb força, el seu pit puja i baixa amb violència. L'aire fred de la matinada li talla les galtes, però continua endavant.

A la distància, rialles. Veus conegudes. L'Ada i la Mia. No pot veure-les, però les sent. Se li fa insuportable no arribar-hi.

EXT. ARBRE - TARDA

La Rita es troba estirada, recollida sobre el tronc d'un arbre antic. Un moment de silenci.

L'Ada i la Mia arriben i s'estiren amb la Rita, formant un petit cercle. L'escalfor del sol es filtra entre les branques.

Les tres amigues miren cap al cel. És un cel clar.

RITA
Jo vull recordar-ho tot, tot el que
em dius, les coses petites.

Un pla contrapla, com si la conversa entre la Rita i l'àvia fos més que un record; com si l'àvia fos allà, present en la seva ment.

La Rita somriu.

↙
Molania
poder
fer
hve
horr.

↓
Es roda
a la tarda →

→ Hom natural → Utilitzar neg. i
feta blanca

Una veu suau, tranquil·la, sembla arribar des de l'interior de la ment de la Rita, com si l'àvia contestés.

AVIA
(Audio real)
(llança un petó)
T'estimo.

FI.

Per la meua querida ONAV

Caranya

MATERIAL ZUM:

- Mirall + Cardelini + Cefe.
- 1K + Cardelini + Retalls negres + Deprom / Difu.
- Tela negra gran + 2 cefes.
- Apliques dau.

!TOT CONECTAT A LA MATEIXA REUETA!
(si pot ser).

MATERIAL LLUM:

- Tda negra + 2 cejes.
- Chater + paper craft.
- Pavoture + cardelínis + brides blanc.
+ fil de pescador.
- ↳ Verd suau.

MATERIAL LLUM:

- Tela negra + tripodes llum. + sacs!
- Dinky + marc difusor.
- Tela negra (grapejar-ho com posuem)

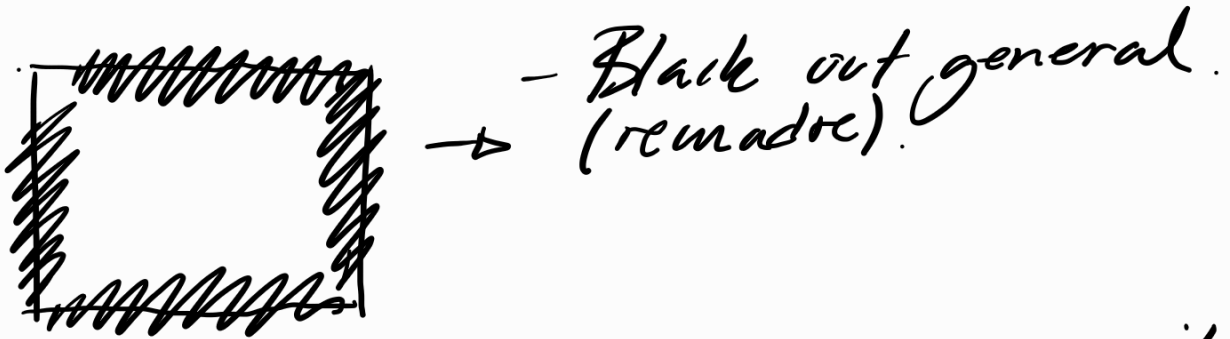
MATERIAL LLUM:

- Tela negra (gripejar-ho com peguena)
- Apliques clam.
- Espelmes.

Lavanya

MATERIAL LLUM:

- 300 llum blanca connectat al movil. penjat amb cardelini.

MATERIAL LLUM:

- Matxix esquema d'avans.
- Persona agafant mirall i anar movent-lo.
- 300 rotat al mirall (blanc).

